

Sevebilmek Yeniden

Nur ESEN

Birinci Bölüm.

Elleri pantolonunun ceplerinde, başını cama dayamış, boş gözlerle sokağı seyrediyordu. "Hava da benim gibi. Sıkıntılı." Diye düşündü. Derin bir iç çekip pencerenin önünden ayrıldı, koltuğuna oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. "Daha fazla gecikmeden konuşmalıyım Ayşem'le" dedi kendi kendine. Müdür Beyin, "Bula bula bu ayı mı buldunuz izin alacak? Hiç olmazsa Berrin Hanım'ın raporu bitsin." Demesi kaçınılmazdı ama izin alması da gerekiyordu. Kalktı. Kravatını düzeltti. Ceketinin düğmesini ilikleyip odadan çıktı.

- Özür dilerim, rahatsız ettim Müdür Bey, görüşebilir miyiz?

- Hayrola Murat Bey, buyurun.

Murat kapıyı kapatıp birkaç adım ilerledi. Müdür Bey'in masasına yaklaşınca durdu. Söze başlamadan önce boğazını temizledi. İçinde garip bir heyecan vardı. Onun bu çekingen hali Müdürünün gözünden kaçmamıştı.

- İş görüşmesi için gelmediğiniz anlaşılıyor. Murat Bey. Bir sorunuz mu var? Dedi.

- Şey efendim. Ben izin almak istiyordum da.. Yıllık izinimden onbeş gün kadar.

- Sağlığınızla ilgili değil ya?

- Hayır efendim. Ben... Cümlesini tamamlayamadım Müdür Bey söze karıştı.

- O zaman yaz tatili az geldi size. Şaka bir yana Murat Bey Aralık Ayında da izin alınır mı? Biliyorsunuz yılbaşı yaklaşıyor. İşlerimizin en yoğun olduğu aydayız. Üstelik Berrin Hanım da raporlu. Siz de giderseniz servisinizdeki onca iş ne olacak?

- Efendim, ben Muhasebe Servisi Şeflerinden Cevat Bey ile görüştüm. Eğer siz de uygun görürseniz yerime bakabileceğini söyledi.

Müdür Bey bir süre yanıt vermeden eline aldığı gözlüğünün saplarıyla oynadı. Daha sonra Murat'a dönerek:

- Aslında sizi iyi tanırım. En çalışkan şeflerimden birisiniz. Her şeyi düşünüp ayarladığınıza ve işlerin bu kadar yoğun olduğu bir dönemde izine ayrılmak istediğinize göre önemli bir nedeni olmalı.

- Evet efendim. On gün sonraya gün aldık. Evleniyorum da.

Müdür Bey beklemediği bu haber karşısında şaşkınlığını gizleyemedi:

- Ooo!... Sürpriz evlilik ha! Çok sevindim. Di-yerek gülümsedi ve yarı şaka yarı ciddi konuşmasını sürdürdü.

- Kışın ortasında ne evliliği bu Murat Bey? Hem benim bildiğim evlilik sonrası izin alınır. Siz ise tam tersi..

- Efendim biliyorsunuz bu benim ikinci evliliğim. İlk evliliğimden sekiz yaşında bir kızım var. Bana çok düşkün. Henüz hiçbir şeyden haberi yok. Bu yüzden evlilik öncesi bir hafta kadar onunla birlikte olmak, onu bu evliliğe hazırlamak

istiyorum, daha doğrusu istiyoruz.

- Biraz geç kalmadınız mı açıklamakta?

- Haklısınız efendim. Hep onu üzmemekten korktuğum için bugüne kadar erteledim. İzin almak istememin nedeni de bu. Hatamı onarabilmek.

Müdür Bey fazla üstelemedi. Masasından kalkıp Murat'ın yanına gelerek elini sıktı. "Şimdiden kutlarım sizi. Dilerim kızınızı razı etmek sorun olmaz. Mutluluklar." dedi.

Murat odadan ayrıldığında derin bir nefes aldı. Korktuğu gibi olmamış, oğün önce izin alması anlayışla karşılanmıştı. "Ayşem de aynı anlayışı gösterebilse" diye düşündü.

Odasına çıkıp eşyalarını topladı. Arkadaşlarına veda edip ayrıldı iş yerinden. Otobüse binmek yerine yürümeyi yeğledi. Hava kararmış; kar yağmaya başlamıştı. Paltosunun yakasını kaldırdı. Ellerini cebine soktu. Düşüncelerinin ağırlığı ile başını öne eğip yürümeye koyuldu.

Selma ile üç yıldır aynı yerde çalışıyorlardı. Aralarındaki iş arkadaşlığı giderek yakın bir dostluğa dönüşmüş, birbirlerini sevdiklerini anlayınca da bu dostluklarını evlilik ile noktalamaya karar vermişlerdi.

İyi kızdı Selma. Hemen hemen her konuda anlaşıyorlardı. Ayrıca çocukları çok sevdiğini biliyordu. Bu da güven veriyordu Murat'a Ayşem'i sevecek, anlayacak birisiydi. Birden Selma'nın da "Evleniyorum" diye izin alacağı geldi aklına. Kimbilir nasıl şaşıracaktı Müdür Bey. "Ya ona izin vermezse" diye düşündü. Gülümsedi.

Düşünceleri bir süre sonra yine Ayşem'e kaydı. Evleneceğini nasıl söylemesi gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Kızını, sevgili biricik kızını asla üzmemek istemiyordu. Omuzlarını yukarı çekip, adımlarını sıklaştırdı. Ne yapabiliirdi ki... O anda bir telefon kulübesi gördü. "telefon" dedi kendi kendine. "Neden telefon edip, Ayşem'ciğim yarın akşam saat altıda hazır ol. Sana tanıştırmak istediğim bir bayan arkadaşım var. Birlikte yemeğe gideceğiz. Gelip seni alırım. Demiyorum." Ceplerini karıştırdı. İki jeton buldu. "Geç vakit eve gi-

der, sabah o uyanmadan da evden çıkarım. Böylece yönelteceği sorulardan da kurtulmuş olurum. Sonra da, o tanıştığın bayan var ya: Yakında evleneceğiz. Annen olacak. Derim olur biter." Hemen telefon kulübesine girdi. Elindeki jetonlardan birisini dilekten içeri attı. Henüz ilk numarayı çeviriyordu ki kola basıp jetonu geri aldı. "Olacak iş değil. Neler saçmıyorum ben? Bugüne kadar bunun için mi bekledim? Bu korkaklık niye? Her zaman Ayşem'in yaşlılarından daha olgun olduğunu düşünmez miyim? Onunla iki arkadaş gibi değil miyiz? İkimizin de hayatında yeni bir dönem başlayacak. Böylesine önemli bir konuyu telefonla çözümlenmeye kalkmam..." Başını iki yana sallayıp "Zayıflık ve affedilmez bir yanığı" diye kızdı kendine Kulübeden çıkıp bir taksiye bindi. Biran önce evde olmak istiyordu.

Eve girip ışığı yaktı. Paltosunu asarken "Anne, Ayşem" diye seslendi. Yanıt veren olmadı. "Komşuya geçmiş olmalılar" diye düşündü. Ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giydi. Salona geçti. Kanepeye oturup sigaralıktan bir sigara çekti. Yakmak üzereydi ki Ayşem'in "Yine mi babacığım. Televizyon her gün zararlarını söylüyor. Yine içiyorsun. Öksürük olmanı istemiyorum" diye çocuksu söylenişi geldi aklına. Çakmağı sehpaye bırakıp, yakmadığı sigara dudaklarında kanepeye uzandı.

Seviyordu Selma'yı. Ancak aşık mıydı? Zülâl'den sonra başka birisine aşık olmak düşüncesi

Bak Ayşem'ciğim seninle günlerdir hatta haftalardır görüşmek istediğim bir konu var. İkimizi de çok yakından ilgilendiriyor. Ancak beni yanlış anlamandan korkuyorum.

bile korkutuyordu kendisini. "Zülâl, ah Zülâl" diye geçirdi içinden. Fakültede okudukları yıllarda "Büyük Aşıklar" diye söz edilir, hemen

hemen herkes tanırdı onları. Okulun bitmesini bile bekleyememişlerdi... Zülâl'in sancılandığı gün geldi gözlerinin önüne. Koluna girmiş merdivenlerden indiriyordu. Sancıdan iki büklüm. Yüzü acılar içindeyken bile "Bak Murat. Oğlan olursa 'Ozan' kız olursa 'Ayşem' olacak tamam mı? Başka isim istemiyorum." Diye tutturmuştu. Kendisi ise Zülâl'in durumuna aldırılmamışcasına, onu sınırlendireceğini düşünmeden "Kaç kez konuştuk bu konuyu. Kız olursa 'Gül' o-la-cak." Diye diret-

Sevebilmek Yeniden

2. Bölüm

Nur ESEN

Ayşem babasının kendisinden ayrılamayacağını, sorunu babaannesi olduğunu duyunca bir parça rahatlamıştı.

- Haklısın babacığım. Büyüdüm artık. Babaanneme yardım ederken hepsini öğrendim. Ev işlerini yapabiliyim. Sen de yardım edersin değil mi? Yemek yapmasını.... durdu, düşündü. "Belki de becerebilirim" dedi. "Bir kez yağda yu...

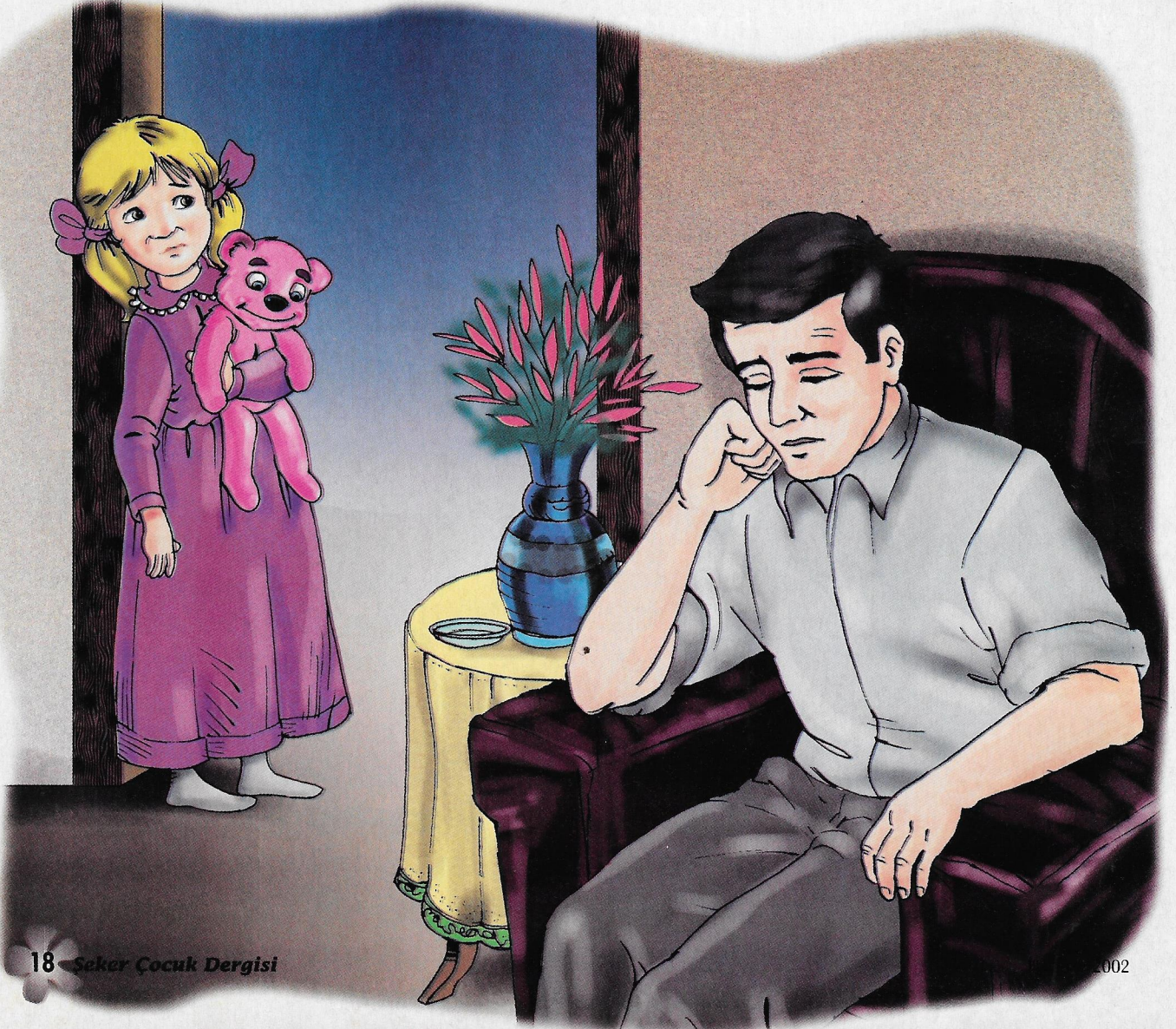
Murat Ayşem' in sözünü keserek;

- Asıl söylemek istediğim o değil Ayşem dedi. "Söylemek istediğim.. Yarın seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Bir bayan arkadaşım ile."

Ayşem' in bakışlarındaki canlılık kayboldu.

-Neden? Diye sordu.

-Hani geçenlerde " herkesin annesi çocuğunu okuldan almaya geliyor. Ne olurdu benim de annem olsaydı." demiştin. Sonra her anneler gününde, "Anneye hediye alıp vermek nasıl bir duygu?" diye bana sorar, "Ben de tatmak isterdim." Dersin ya... Murat sustu. Yutkundu. Konuşmasını beğenmemiştir. Önce annesinin yaşlılığını iler sürmüş, şimdi de Ayşem' in anneye olan özlemine bahane etmişti. Sanki onlar yüzünden bu karara varmış gibi sözler ediyordu. Duygu sömürüsü yaptığını hissetti. Ayşem' e baktı. Gözlerini kocaman açmış kendisine bakıyordu.

- Aslında bütün bunların yanında... ben de bir düzenim olsun istiyorum. Şu anda sana anlamsız gelebilir ama bu düzeni sağlamak ileri yaşlarda daha da güç olacaktır. İnan bana. Büyüdüğün zaman duygularımı daha iyi kavrayacaksın. Eminim. Senden tek istediğim biraz anlayış gösterebilmen.

Ayşem suskun oturuyordu. Sezgilerinin doğru olmasını ne kadar isterdi. Murat:

-Yarın seni tanıştırmak istediğim bayanla çok iyi anlaşıyoruz. Bu nedenle... özetle söylemem gerekirse, evlenmeye karar verdik. Daha doğrusu on gün sonra evleniyoruz. Sana şimdiye kadar söylemediğim için affet beni. Üzmekten korktum ama gerçeklerden kaçılmıyor. Er geç karşına çıkıyor insanın.

Bir şeyler sezmişti, ancak duyduklarına yine de inanamadı Ayşem. Dondu kaldı. Bir süre sonra dudakları titredi. Gözlerine hücum eden yaşları babasına göstermemek için başını önüne eğdi. Uzun kirpikleri ıslanmış, parlıyordu.

-Üvey annem olacak yani diye mırıldandı. Murat söyleyecek söz bulamadı. Masadan bir kağıt peçete alıp Ayşem' e uzattı. Elleri titriyordu. Peçete yere düştü. Almak için bir çaba sarfetmedi.

- Dersim çok fazla eve dönebilir miyiz? Diye fısıldayarak sordu. Ayşem. Başını kaldırıp babasının yüzüne bakmıyordu.

Murat "olur" dedi. Hesabı öderken Ayşem lokantanın kapısından çıkmıştı bile. Paltosunu alıp koşar adımlarla kızına ulaştı. Birlikte yürüdüler. Yolda hiç konuşmadılar.

Eve gelir gelmez Ayşem odasına kapandı. Murat ise televizyon izlemekte olan annesinin yanına gidip oturdu. Ayşem' le aralarında geçenlerden söz etti. Bir süre sonra Ayşem ağlamaktan kızarmış gözlerini saklamak istercesine koşarak oñlerinden geçip banyoya girdi. Elini yüzünü yıkadı. Sonra yine koşarak odasına girip "iyi geceler babaanne" diye seslendi ve kapısını kapattı.

Murat birden ayağa kalktı. Kızının ardından gidip onunla konuşmak dertleşmek istedi. Annesi: "Fazla üzerine varma oğlum. Kolay değil" Kapıyı yavaşça aralayıp içeri baktı. Gece lambasının koyu mavi ışığına gözleri alışınca Ayşem' i iyice seçebildi. Geceliğini giyip yatağının üzerine uzanmış yatıyordu. Dert ortağı, en çok sevdiği bebeği "Maviş" e sıkı sıkı sarılmıştı. Kapının açıldığını görünce hemen başını yana çevirip gözlerini yummuştu. Mu-

rat Ayşem' in uyumadığını anlamasına karşın içeri girmedi. Gürültü yapmamaya özen göstererek kapıyı kapattı. Annesinin yanına döndü.

Gece uyumadı. Huzursuzdu. Ayşem' ini, tatlı kızını düşünmüştü. Kalktı. Salona geçip bir kitap aldı. Düşüncelerinden arınmak, oyalamak istiyordu.

Orada bir başka nefes hissedince gözlerini kaptan ayırıp baktı. Ayşem' le gözgeze geldi. Sessizce gelip kapıya yaslanmış kendisini seyrediyordu. Sarı saçları dağılmış, iri gözleri ağlamaktan küçülmüştü. Elinde annesinin fotoğrafı vardı. Murat kitabını bırakıp fırlarcasına kalktı ve kızını kucağına alıp sevgiyle öptü.

-Üşüyeceksin. Yalınayak basılır mı yerlere? Dedi.

-Ayşem eğildi. Yüzünü babasının omuzuna gömdü. Güç işitilebilir bir sesle, fısıldayarak:

-Baba annemi anlatır mısın yine? Diye sordu.

Murat kızını kucağından indirip, koltuğa oturttu. "Neden olmasın? Anlatırım elbette." Diyerek yatak odasına gitti. Bir battaniye getirip Ayşem' i sıkıca sardı. Saçlarını okşayıp alnından öptü. Sonra da kızına en yakın koltuğa oturup elindeki fotoğrafa sevgiyle baktı.

-Annem çok güzelmiş. Dedi Ayşem ağlamaklı. "Bu fotoğrafındaki gülüşünü de çok seviyorum.

-Senin gülüşün gibi.Biliyor musun büyüdükçe daha da çok benziyorsun annene. Saçların, gözlerin tıpkı onunkiler gibi.

Bu ve benzeri konuşmalar hemen hemen her gün geçerdi aralarında. Ayşem annesini sorar. Murat da sevgiyle, bıkmadan usanmadan anlatırdı.

-Sever miydin onu baba? Çok ama çok sever miydin?

-Çok çok severdim. Mutluyduk. Sen de doğunca daha bir anlam kazandı mutluluğumuz. Hiç unutmam bir Pazar günüydü. Annen altını değiştiriyordu. Sen henüz altı yedi aylık bir bebektin. Yeni yeni emeklemeğe başlamıştı. Genellikle yere bir örtü serip değiştirirdi altını. Bezini banyoya bırakmak için yanından ayrılmıştı. Düdüğünde sen yerinde yoktun. Hemen koşup bana geldi. Seni alıp almadığımı sordu. Almadığımı söyledim. Birlikte aramaya başladık. Sonunda seni karyolanın altında, çıkmaya çabalarken bulduk. Örtüyü kaldırıp bir süre seni izledik. Bizi görünce nasıl da sevinmiş, atılmıştın.

Murat sustu. Bekledi. Her zamanki gibi yine kı-

